

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 1.048 din 25 noiembrie 2005

HOTĂRÂREA

din 24 martie 2005, definitivă la 24 iunie 2005,
în Cauza Șandor împotriva României
(Cererea nr. 67.289/01)

În Cauza Șandor împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnul B.M. Zupancic, președinte, domnii: J. Hedigan, L. Caflisch, C. Bîrsan, doamnele A. Gyulumyan, R. Jaeger, domnul E. Myjer, judecători, și domnul M. Villinger, grefier adjunct de secție, după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 3 martie 2005, pronunță hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 67.289/01 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Agneta Șandor (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 12 septembrie 2000, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de domnul Z.-F. Leszay. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de domnul B. Aurescu, agent guvernamental, apoi de doamna R. Rizoiu, care l-a înlocuit în funcție pe acesta din urmă.

3. La data de 24 octombrie 2003, Curtea (Secția a II-a) a hotărât comunicarea către Guvern a cererii. În conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. 3, ea a decis examinarea în același timp a admisibilității și a fondului cauzei.

4. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea și-a modificat structura secțiilor (art. 25 alin. 1 din Regulament). Cererea a fost repartizată Secției a III-a, reorganizată astfel (art. 52 alin. 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în 1923 și are domiciliul la Miske, în Ungaria.

6. La 28 martie 1998, reclamanta a sesizat Judecătoria Hunedoara cu o acțiune în vederea obținerii plății despăgubirilor reprezentând contravaloarea părții nerestituite dintr-un imobil naționalizat care îi aparținuse.

7. Prin Sentința din 3 martie 1999, Judecătoria Hunedoara a obligat statul, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice (*Ministerul*), la plata către reclamantă a 21.460.500 lei (ROL), cu titlu de despăgubiri, și a 1.000.000 lei (ROL), cu titlu de cheltuieli de judecată. Instanța a stabilit valoarea despăgubirilor în baza unei expertize tehnice pe care o dispusesese în cauză. În plus, instanța a dispus ca suma astfel stabilită să fie reactualizată în funcție de data plății efective, în virtutea art. 13 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.

8. La o dată neprecizată, Ministerul a declarat apel împotriva acestei sentințe în fața Judecătoriei Hunedoara. La 7 septembrie 1999, reclamanta a solicitat instanței de apel să dispună efectuarea unei noi expertize. La 12 octombrie 1999, cererea sa a fost respinsă ca tardivă. În aceeași zi, tribunalul a pronunțat hotărârea în cauză, prin care a respins apelul și a condamnat Ministerul la plata către reclamantă a 500.000 lei (ROL), cu titlu de cheltuieli de judecată.

9. Printr-o decizie definitivă și irevocabilă din 1 februarie 2000, Curtea de Apel Alba Iulia a respins recursul introdus de Minister și l-a obligat pe acesta la plata către reclamantă a 700.000 lei (ROL), cu titlu de cheltuieli de judecată.

10. La 6 februarie 2000, sentința Judecătoriei Hunedoara a fost investită cu formulă executorie.

11. În aceeași zi, reclamanta a depus o cerere în vederea efectuării plății la Direcția Generală a Finanțelor Publice și Controlului Financiar Hunedoara (Direcția), serviciu descentralizat al Ministerului. La 25 februarie 2000, Direcția i-a respins cererea și a indicat reclamantei să se adreseze direct Ministerului.

12. Prin Scrisoarea din 17 martie 2000, reclamanta a transmis cererea sa Ministerului, care i-a respins-o la data de 27 martie 2000, indicându-i să se adreseze Direcției.

13. Ca urmare a unei a doua cereri adresate Direcției, reclamanta a fost din nou invitată să se adreseze Ministerului, care, la rândul său, la 2 iunie 2000, i-a respins cererea. Încă o dată, Ministerul a sfătuit-o pe reclamantă să se adreseze Direcției.

14. La 2 august și 18 septembrie 2000, reclamanta a solicitat din nou Direcției efectuarea plății dispuse de către instanțele judecătorești sau, în caz de refuz, restituirea documentelor justificative depuse de ea în vederea obținerii plății.

La 6 octombrie 2000, reclamantei i-au fost restituite toate documentele depuse anterior pentru plata despăgubirilor. Reclamanta și-a lichidat contul bancar.

15. La 9 martie 2004, Ministerul a informat Agentul Guvernamental că este dispus să plătească reclamantei suma de 189.018.218 lei (ROL), reprezentând suma dispusă de către instanțe, reactualizată. Pentru a putea efectua plata, Ministerul solicită reclamantei să depună Sentința din 3 martie 1999, investită cu formulă executorie, și să-i comunice coordonatele bancare.

Din informațiile părților nu rezultă dacă reclamanta a furnizat aceste documente și informații Ministerului.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție

16. Reclamanta afirmă că neexecutarea Sentinței din 3 martie 1999, prin care s-a dispus acordarea de despăgubiri în favoarea sa pentru imobilul său naționalizat, a încălcat dreptul de acces la justiție, drept garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție, ale cărui dispoziții pertinente prevăd următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale (...), de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

17. Curtea amintește, în primul rând, că pretinsa încălcare a dreptului de acces la justiție reprezintă o situație continuă, care nu ia sfârșit decât în momentul în care hotărârea judecătorească definitivă este executată. În consecință, termenul de șase luni prevăzut de art. 35 alin. 1 din Convenție nu începe să curgă decât în momentul în care această situație continuă ia sfârșit (*Sabin Popescu împotriva României*, Cererea nr. 48.102/99, paragraful 50, 2 martie 2004). În măsura în care hotărârea definitivă nu a fost încă executată, în speță nu se pune problema respectării termenului de șase luni.

18. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat, în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea arată că acesta nu este lovit de nici un alt motiv de inadmisibilitate. Ca atare, declară admisibil acest capăt de cerere.

B. Asupra fondului

19. Guvernul susține că reclamanta nu a solicitat sprijinul instanțelor și al executorilor judecătorești în vederea executării hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză. În opinia sa, reclamanta nu a justificat existența unor împrejurări speciale care să justifice nerecurgerea la procedura de executare silită. De altfel, el consideră că durata procedurii interne a fost rezonabilă, având în vedere criteriile ce reies din jurisprudența constantă în materie a Curții. Guvernul invocă în special Cauza *Oneryildiz împotriva Turciei* (Cererea nr. 48.939/99 din 18 iunie 2002).

20. În plus, la data de 18 septembrie 2000, când a fost întreprins ultimul demers în vederea obținerii plății, dreptul reclamantei de a cere executarea hotărârii definitive era prescris începând cu 17 septembrie 2003, conform dreptului intern în materie.

21. În consecință, Guvernul consideră că reclamanta nu a făcut dovadă de diligență în ceea ce privește executarea hotărârii definitive din 3 martie 1999.

22. Reclamanta contestă argumentele Guvernului.

23. Curtea amintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de instanța care o pronunță, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție. Dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre definitivă și obligatorie să rămână fără efect în detrimentul unei părți [*Immobiliare Saffi împotriva Italiei* (M.C.), Cererea nr. 22.774/93, paragraful 63, CEDO 1999-V].

24. În cauza de față, cu toate că reclamanta a obținut o hotărâre judecătorească definitivă prin care autoritățile administrative au fost obligate la o acțiune specifică, aceasta nu este nici acum executată din cauza refuzului debitorului de a respecta această hotărâre.

Or, administrația constituie un element al statului de drept, interesul său fiind identic cu cel al unei bune administrări a justiției. Pe cale de consecință, dacă administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, pag. 510-511, paragraful 41).

25. În plus, Curtea nu subscrie la teza Guvernului conform căreia reclamanta ar fi trebuit să recurgă la executarea silită a Sentinței din 3 martie 1999. Ea amintește că nu este oportun să-i ceri unei persoane, care în urma unei proceduri judiciare a obținut o creanță împotriva statului, să recurgă la procedura de executare silită pentru a obține satisfacție (*Cauza Metaxas împotriva Greciei*, Cererea nr. 8.415/02, paragraful 19, 27 mai 2004).

26. Curtea nu poate admite nici argumentele Guvernului referitoare la pretinsa lipsă de diligență a reclamantei.

Timp de opt luni, începând cu 1 februarie 2000, data deciziei Curții de Apel, și până la 6 octombrie 2000, data la care debitorul i-a restituit reclamantei documentația, toate demersurile efectuate de reclamantă în vederea obținerii plății datorate au fost fără succes. În aceste condiții, nu este rezonabil a cere reclamantei continuarea diligențelor sale.

27. În fine, dacă este adevărat că, în conformitate cu dreptul intern, deși trecuse termenul până la care se putea cere executarea silită a sentinței, cu toate acestea, creanța reclamantei împotriva statului este încă validă și suma nu i-a fost plătită. În plus, Curtea amintește că Ministerul însuși, în scrisoarea din 9 martie 2004, a recunoscut existența datoriei și și-a manifestat voința de a efectua plata sumei reactualizate.

28. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că, prin refuzul de a executa Sentința din 3 martie 1999, precum și refuzul plății cheltuielilor de judecată dispuse de către instanțele judecătorești, autoritățile naționale au lipsit reclamanta de un acces efectiv la justiție în privința executării unei hotărâri definitive pronunțate în favoarea sa.

29. În consecință, art. 6 alin. 1 din Convenție a fost încălcat.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

30. Reclamanta invocă, de asemenea, și încălcarea dreptului său de proprietate, ca urmare a refuzului statului de a-i plăti despăgubirile dispuse de către instanțele de judecată. Ea invocă art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, potrivit căruia:

„ Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

31. Guvernul admite că, în baza Sentinței din 3 martie 1999, reclamanta beneficiază de o creanță suficient de bine stabilită și exigibilă. În plus, el recunoaște că această creanță nu a fost plătită de Minister.

32. În orice caz, Guvernul consideră că autoritățile nu s-au opus niciodată plății sumei și amintește că aceste autorități nu pot fi făcute responsabile pentru neexecutarea sentinței după septembrie 2000, în lipsa cererii exprese a reclamantei în vederea executării.

33. Curtea arată că acest capăt de cerere este legat de capătul de cerere examinat mai sus și trebuie, în consecință, de asemenea, declarat admisibil.

34. Pe fond, Curtea observă mai întâi că nu este contestat faptul că reclamanta are o creanță suficient de bine stabilită pentru a fi exigibilă (conform cauzelor *Rafinăriile grecești Stran și Stratis Adreadis împotriva Greciei*, Hotărârea din 9 decembrie 1994, seria A nr. 301-B, pag. 84, paragraful 59, și *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, Cererea nr. 41.510/98, paragraful 44, 6 martie 2003).

35. În plus, reclamanta nu a primit încă suma dispusă de către instanțele interne.

36. În consecință, refuzul autorităților de a plăti despăgubirile constituie o atingere adusă drepturilor reclamantei ce decurg din art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Guvernul nu a oferit nici o justificare valabilă pentru ingerința cauzată prin neexecutarea Sentinței din 3 martie 1999. Această ingerința a fost, deci, arbitrară și constituie o încălcare a principiului legalității. O astfel de concluzie face inutilă verificarea de către Curte a aspectului dacă a fost menținut un just echilibru între exigențele interesului general al comunității și

imperativele apărării drepturilor individuale (Cauza *Metaxas împotriva Greciei*, precitată, paragraful 31).

37. În consecință, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție a fost încălcat.

III. Cu privire la celelalte preținse încălcări

38. Reclamanta consideră că neexecutarea Sentinței din 3 martie 1999 a reprezentat, de asemenea, o atingere adusă drepturilor sale garantate de art. 1, 3, 5, 13, 14 și 17 din Convenție. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenție, ea se plânge și de faptul că instanțele judecătorești nu au judecat cauza într-un mod echitabil, având în vedere nivelul despăgubirilor care i-au fost acordate. Ea invocă și lipsa de imparțialitate a experților care au stabilit valoarea imobilului.

39. Având în vedere ansamblul elementelor aflate la dispoziția sa și în măsura în care este competentă să analizeze afirmațiile formulate, Curtea nu a observat nici o aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau de protocoalele acesteia.

40. În consecință, această parte a cererii este în mod vădit neîntemeiată și trebuie respinsă, conform art. 35 alin. 3 din Convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

41. Conform art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. ”

A. Prejudiciu

42. Reclamanta solicită 13.012 euro cu titlu de prejudiciu material pe care pretinde că l-a suferit, din care 7.500 euro reprezintă contravaloarea imobilului în cauză și 5.512 euro contravaloarea terenului aferent. Ea solicită, de asemenea, 5.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

43. Guvernul apreciază aceste solicitări ca fiind excesive și nedovedite. În plus, în opinia sa, suma de 5.512 euro nu poate fi plătită, în măsura în care aceasta nu a fost dispusă de către instanțele judecătorești. Indemnizația pentru imobil trebuie să se limiteze la valoarea stabilită prin Sentința din 3 martie 1999, reactualizată la 9 martie 2004 (paragraful 15 de mai sus).

44. Curtea amintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare antrenează, pentru statul pârât, obligația juridică de a pune capăt încălcării constatate și de a elimina consecințele acesteia, pentru a restabili, în măsura posibilului, situația anterioară acesteia [cauzele *Metaxas împotriva Greciei*, precitată, paragraful 35, și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) (M.C.), Cererea nr. 31.107/96, paragraful 32, CEDO 2000-XI].

45. Curtea a constatat o încălcare a drepturilor reclamantei datorată neexecutării unei hotărâri judecătorești definitive prin care s-a dispus plata de către administrație a unei sume stabilite de către instanțele judecătorești, cu titlu de reparație pentru partea nerestituită a imobilului său naționalizat. Această hotărâre este încă neexecutată. În consecință, Curtea apreciază că reclamanta a suferit un prejudiciu material datorat neexecutării hotărârii judecătorești definitive, precum și un prejudiciu moral, în special din cauza frustrării provocate de refuzul administrației de a executa sentința pronunțată în favoarea sa și de faptul că a fost direcționată, timp de mai multe luni, de la Direcție la Minister și invers, aceste instituții respingându-i, una după cealaltă, cererile sale de efectuare a plății. Acest prejudiciu nu este compensat suficient prin constatarea încălcărilor.

46. În aceste împrejurări, având în vedere ansamblul informațiilor de care dispune și statuând în echitate, conform art. 41 din Convenție, ea acordă reclamantei 6.500 euro cu titlu de prejudiciu.

B. Cheltuieli de judecată

47. Reclamanta solicită, de asemenea, 500 euro cu titlu de cheltuieli de judecată în fața instanțelor judecătorești interne și în fața Curții.

48. Guvernul se opune acordării acestei sume, pe care o consideră nedovedită. El nu se opune rambursării cheltuielilor pe care Curtea le apreciază ca fiind reale, necesare și rezonabile, în lumina jurisprudenței sale [acesta invocă, în special, cauzele *Philis împotriva Greciei*, Hotărârea din 27 august 1991, seria A nr. 209, pag. 26, paragraful 76, *Malama împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă), Cererea nr. 43.622/98, 18 aprilie 2002, și *Pialopoulos împotriva Greciei*, Cererea nr. 37.095/97, paragraful 24, 27 iunie 2002].

49. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale decât în măsura în care realitatea lor, necesitatea lor și caracterul rezonabil al valorii acestora sunt stabilite.

În speță, Curtea observă că instanțele judecătorești interne au acordat reclamantei, cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 2.200.000 lei (ROL). Această sumă nu i-a fost niciodată plătită. În plus, reclamanta a prezentat Curții facturi în valoare de 4.985 forinți ungurești în ceea ce privește cheltuielile implicate de procedura în fața Curții, în special pentru poștă.

Având în vedere ansamblul informațiilor aflate la dispoziția sa și criteriile anterior menționate, Curtea apreciază ca rezonabilă și acordă reclamantei suma de 160 euro, cu titlu de cheltuieli.

C. Majorări de întârziere

50. Curtea apreciază adecvat să stabilească valoarea majorărilor de întârziere în raport cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA:

1. declară, cu șase voturi contra unul, cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție (acces la justiție) și pe art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște, cu șase voturi contra unul, că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;

3. hotărăște, cu șase voturi contra unul, că a fost încălcat art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție;

4. hotărăște, cu șase voturi contra unul:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 6.500 euro (șase mii cinci sute euro) pentru prejudiciul material și moral, precum și 160 euro (o sută șaizeci euro) pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, începând de la expirarea acestui termen și până la efectuarea plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei procente;

5. respinge, cu șase voturi contra unul, cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 24 martie 2005, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupancic,

președinte

Mark Villinger,

grefier adjuncț

La prezenta hotărâre se află anexat, conform art. 45 alin. 2 din Convenție și art. 74 alin. 2 din Regulament, conținutul opiniei dizidente a doamnei judecătôr R. Jaeger.

OPINIA DIZIDENTĂ

a doamnei judecătôr Jaeger

Nu am votat cu majoritatea pentru că, în materie civilă, hotărârea definitivă poate fi urmată de o procedură de executare, care începe cu investirea, de către judecător, a hotărârii cu formulă executorie. În măsura în care procedurile administrative intră în câmpul de aplicare al art. 6 alin. 1 din Convenție (și sunt incluse în noțiunea de „drepturi cu caracter civil”) și în care dreptul intern prevede reguli similare sau identice pentru hotărârile pronunțate împotriva Guvernului sau organelor administrative, aceștia pot, de asemenea, în cazul în care refuză să se conformeze unei hotărâri definitive, să demareze o procedură de control jurisdicțional, întrucât acest lucru constituie o posibilitate deschisă celor două părți din proces. Convenția nu cere ca autoritățile administrative să fie supuse unor dispoziții diferite, ci doar ca ele să utilizeze în mod rezonabil și întemeiat dispozițiile aplicabile, chiar dacă executarea unei hotărâri poate dura mai mult.

În România, procedurile de executare sunt deschise autorităților administrative, aspect recunoscut de Curte în decizia adoptată în Cauza *Manoilescu și Dobrescu împotriva României și Rusiei* (Cererea nr. 60.861/00). În această cauză, refuzul unei primării din România de a se conforma unei hotărâri definitive a fost sancționat de către instanțele interne, iar Curtea a concluzionat că procedura în cauză nu era contrară Convenției, cu toate că reclamantii au trecut, în van, prin proceduri de executare care au durat aproape trei ani. Subscriu în totalitate la această constatare a neîncălcării. Hotărârile definitive nu sunt, în mod automat, executorii și contestațiile la executare pot fi întemeiate, chiar dacă acestea sunt introduse de Guvern sau de orice alt organ administrativ.

Curtea nu a fost chemată să analizeze chestiuni de acest tip în jurisprudența sa anterioară, de exemplu în hotărârile *Hornsby împotriva Greciei* (Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, pag. 495) sau *Metaxas împotriva Greciei* (Cererea nr. 8.415/02, 27 mai 2004). În aceste cauze și în altele precedente, refuzul de a se conforma unei hotărâri definitive nu era motivat în nici un mod. În ceea ce mă privește, lipsa justificării neexecutării este crucială. Această chestiune trebuie analizată nu doar prin prisma art. 1 din Protocolul nr. 1 (Hotărârea *Metaxas împotriva Greciei*, precitată, paragraful 31), ci și sub aspectul art. 6 alin. 1.

Procedurile de executare prevăd garanții specifice pentru debitor. Nu văd de ce Guvernul sau un organ administrativ nu ar putea beneficia de aceste dispoziții. Trebuie să fie posibilă, în cadrul procedurii de executare, prezentarea de informații noi, apărute după pronunțarea hotărârii definitive - de exemplu, trebuie să poată fi precizat care este, în practică, organul care trebuie să efectueze plata sumei menționate în hotărârea definitivă. Acesta este motivul pentru care instanța judecătorească trebuie să investească hotărârea cu formulă executorie, astfel cum a procedat în speță o instanță românească, în fața căreia putea fi introdusă o nouă acțiune.

În opinia mea, nu se poate constata o încălcare decât în cazul în care Guvernul sau organul administrativ în cauză nu este în măsura să prezinte un oarecare motiv rezonabil care să justifice refuzul de a executa imediat hotărârea definitivă și se află, astfel, la originea unei întârzieri considerabile. Aceasta ar fi putut constitui problema în speță, lucru care ar fi

justificat constatarea unei încălcări. Însă hotărârea adoptată de majoritate nu privea această chestiune.